

РЕШЕНИЕ

№ 3719

гр. София, 09.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 11.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3252** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. О. срещу решение № 02/16.03.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП Големи данъкоплатци и осигурители. Моли обжалваното решение да бъде отменено. Претендира разноски за държавна такса. Представя списък /л. 119/.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 16.03.2020 г. Директорът на ТД на НАП Големи данъкоплатци и осигурители /ГДО/ е оставила без уважение жалбата на Е. О. срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ от 21.02.2020 г. /л. 25/. С последното е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в У. Б. АД, Банка ДСК АД, Ю. България АД и Първа инвестиционна банка АД за сумите от по 330 469 134,71 лева във всяка от банките. ПНОМ е издадено на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 от ДОПК. ПНОМ е издадено във връзка с установено и изискуемо публично вземане в посочения размер по изп. дело №[ЕИК]/2020 г.

С акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 5/14.02.2020 г. /л.

32/, издаден от Председателя на Държавната комисия по хазарта /ДКХ/ на основание чл. 92, ал. 3 от ЗХ вр. чл. 166, ал. 1 от ДОПК, са установени вземания в полза на Държавата в размер общо на 328 882 670,98 лева. В акта се съдържа разпореждане за допускане на предварително изпълнение на основание чл. 60 от АПК.

Приложено е съобщение по чл. 221 от ДОПК от 21.02.2020 г. до Е. О. /л. 27/.

В писмо на ответника от 27.05.2020 г. /л. 66/ е посочено, че изп. дело №[ЕИК]/2020 г. е образувано на база подадено искане за обезпечаване и принудително събиране на публични вземания по АУПДВ от 19.02.2020 г. /л. 73/.

Представена е заповед № ЗЦУ-1739 от 20.12.2017 г., от която е видна компетентността на ТД на НАП ГДО по отношение на Е. О..

С определение на ВАС от 23.03.2020 г. по адм. д. № 3251/2020 г. /л. 113/ е оставено в сила определението на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на Е. О. срещу разпореждането за допускане на предварително изпълнение на процесния АУПДВ № 5 от 14.02.2020 г.

Приложено е решение № 7/08.06.2020 г. за поправка на очевидна фактическа грешка, допусната в решение № 2/16.03.2020 г. /л. 115/.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК и с оглед представената заповед, от която е видна компетентността на ТД на НАП ГДО.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от същия закон. Съобразно чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините (чл. 195, ал. 7 ДОПК).

В настоящия случай обезпечение в пари или банкова гаранция не са предложени, поради което не са налице предпоставките за отмяна на обезпечителната мярка на това основание.

Относно законосъобразността на конкретните обезпечителни мерки с оглед възраженията в жалбата съдът намира следното:

Безспорно вземането на държавата, установено с АУПДВ, съставлява публично държавно вземане по см. на чл. 162, ал. 2, т. 3 от АПК, поради което и редът за събирането му е този по ДОПК. Административният орган, постановил оспореното решение, е обсъдил подробно възраженията на Е. О., релевирани и пред настоящата инстанция, относно компетентността на органа, издал АУПДВ, но настоящият състав намира, че същите не могат да бъдат обсъждани в настоящото производство с предмет – законосъобразността на наложените обезпечителни мерки. След като е налице издаден АУПДВ, за който е допуснато предварително изпълнение, потвърдено от АССГ и ВАС, то и образуваното изпълнително производство се явява законосъобразно, а АУПДВ – надлежно изпълнително основание по чл. 165 от ДОПК, съставляващо формална предпоставка за образуване на изпълнително производство, поради което и действията на публичния изпълнител са обвързани от АУПДВ и неговото съдържание.

Нито публичният изпълнител, нито директорът на ТД на НАП ГДО, нито съдът в настоящото производство може да преценява законосъобразността на АУПДВ /нищожност и унищожаемост/, поради което и компетентността на неговия издател може да бъде атакувана, но единствено в производство по оспорване на АУПДВ. По изложените съображения и съдът няма да обсъжда валидността на АУПДВ, релевирана като негов порок в жалбата на Е. О..

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за липса на фактически основания за издаването му, тъй като изрично в ПНОМ е посочено, че ще се затрудни събирането на публичните задължения, които са в особено големи размери, поради което и е наложен заповор върху банкови сметки на дружеството.

Безспорно всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице. За разлика от нормата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, която регламентира налагането на предварителни обезпечителни мерки, обаче, чл. 195 от ДОПК не изисква да се изследва имуществото на длъжника, респ. да се налагат обезпечителни мерки върху недвижимо имущество например и едва при установена липса или недостатъчност да се запорират банкови сметки.

За ревизираното лице е налице възможност да иска разрешаване на неотложни плащания във връзка с дейността му – чл. 229, ал. 1 от ДОПК или ако разполага с други активи, годни да обезпечат установяваното му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК.

По отношение на възраженията на жалбоподателя, касаещи налагането на обезпечението с позоваване на нормите на чл. 195, чл. 200 и чл. 202 от ДОПК вместо на чл. 221, ал. 4 от ДОПК съдът намира следното:

Действително съгл. чл. 221 от ДОПК с изпращане на съобщението за доброволно изпълнение следва да бъдат наложени и обезпечителни мерки, ако такива не са били наложени до момента. Видно от съдържанието на ПНОМ не е налице привръзка с чл. 221 от ДОПК, като същевременно е посочено, че ПНОМ подлежи на обжалване по реда на чл. 197 от ДОПК и именно по този ред е разгледана жалбата от Директора на ТД на НАП ГДО. Допуснатото процесуално нарушение, обаче, не е съществено такова по см. на чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото не би довело до промяна в съдържанието на ПНОМ, респ. до друг правен резултат, тъй като е налице подлежащо на изпълнение задължение на дружеството по АУПДВ, което следва да бъде обезпечено. Факт е, че независимо дали е по реда на чл. 195 от ДОПК или по реда на чл. 221 от ДОПК, обезпечението има една и съща цел, а именно да запази имуществото на длъжника. Идентични са и обществените отношения, които се охраняват посредством налагането на обезпечението, а именно публичния интерес, в частност фиска. Разликата между ПНОМ по чл. 195 и ПНОМ по чл. 221 от ДОПК е единствено в това, че в първия случай публичният изпълнител може и да не наложи обезпечение – по арг. за обратното от чл. 195, ал. 2 от ДОПК и доколкото изпълнението срещу длъжника е във фазата на доброволното такова – по арг. от чл. 182 от ДОПК и предвид систематичното му място в ДОПК, в гл. 21 „Изпълнение“. Във втората хипотеза, при започване на принудително изпълнение /тъй като чл. 221 се намира в глава 25 на ДОПК „Принудително изпълнение“/ публичният изпълнител няма право на избор и същият е длъжен да наложи обезпечение.

По отношение на възраженията за изтекла погасителна давност:

Давността не се прилага служебно, а по искане или възражение на длъжника.

Възражението за изтекла погасителна давност е способ за защита на длъжника при започнало производство по принудително събиране на задължението и в този смисъл същото следва да бъде направено пред публичния изпълнител, по арг. от чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК. Няма как такова възражение да се разглежда за първи път от съда, доколкото по този начин длъжникът, както и ответникът, не биха имали процесуални средства за защита срещу произнасянето на съда по такова искане с окончателен съдебен акт. А редът за оспорване на действията на публичния изпълнител е регламентиран в чл. 266 от ДОПК.

С оглед разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, съгласно която обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, съдът намира, че с ПНОМ това изискване е нарушено, тъй като във всяка от банките е запорирана сума в размер на 330 469 134,71 лева, колкото е и посоченият в ПНОМ и в съобщението по чл. 221 от ДОПК размер на цялото задължение на дружеството. Макар разпоредбата на чл. 215, ал. 3 ДОПК да дава възможност да се налагат едновременно повече от една обезпечителни мерки, същите, в техния общ размер следва да са съобразени с разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК и да обезпечават общо размера на бъдещото задължение. В такава насока е и практиката на настоящия състав – напр. решение по адм. д. № 8184/2019 г., решение по адм. д. № 12380/2016 г. и др.

По изложените съображения атакуваното решение следва да бъде отменено, като постановлението бъде потвърдено по отношение на вида на наложените обезпечителни мерки, но до общия размер на бъдещото задължение от 330 469 134,71 лева.

При този изход на спора в тежест на страните остават направените от тях разноски.
Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Е. О. решение № 02/16.03.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП Големи данъкоплатци и осигурители.

ИЗМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200029-022-0010112/21.02.2020 г., както следва:

НАЛАГА заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се У. Б. АД, Банка ДСК АД, Ю. България АД и Първа инвестиционна банка АД до сумата в общ размер от 330 469 134,71 лева.

Изпраща жалбата на публичния изпълнител за произнасяне по направеното възражение за давност.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: